

lem, a miért valaki ordáliákra akarja idézni ellenfelét.

Bálint urfinak tehát elő kellett hordani jó okait, a mik végett Enricóval verekedni akar.

— Gonosszul rágalmazott.

— Mi volt a rágalom?

— Az volt, hogy rám fogta, mintha én testvértől, Pelinestától, egy övet kértem volna, a mit a tornán viseljek.

— Hát ez sértés?

— Sértés, mert hazugság!

— És ha hazugság is, rágalom-e? gondold meg

A mint Bálint kilépett a királytól, Dóriából kitért az apai indulat.

— Az én fiam megbolondult!

— A te fiad szerelmes Ilona hugába; szólt mosolyogva a király, s jól teszitek, ha mentül előbb összeházasítjátok őket.

A király és a lovagkör azután a jelen esetet megvitátván, ezt a határozatot adták ki mind a két lovagra nézve, hogy

„miután és mivelhogy Dória Bálint lovag magát rágalmazottnak véli Cefrani Enrico lovagnak azon állítása által, mintha ő Cefrani Pelinesta ur-

A straceni szikla-alagút. (Rajz. Miskovszky. Lásd szövegét a 37. lapon.)

csak, hogy mi az a rágalom.

— Meggondoltam. De nem az a kérdés, hogy mivel rágalmazott? Hanem az, hogy ki előtt rágalmazott.

— Hát ki előtt rágalmazott?

Bálint urfi félreszegte a nyakát, szerette volna, ha ilyesmi felől nem lett volna ő felsége olyan nagyon tudnivágyó: végre is csak kimondá.

— Hát a hugom, Ilona előtt.

— Vagy úgy? szólt a király mosolyogva. No fiam, csak eredj haza, majd elvégezzük a többit. A két apát ott tartá a király.

leányt, fegyverzetén fölül viselendő, a harcjátékban színeit bevalló kardkötő ajándékozására kérte volna fel, — s minthogy e tagadásával azon esetben, ha Cefrani Enrico állítása igaz, viszont Dória Bálint sérti meg Cefrani Pelinesta urleányt: annál fogva mindkét fél egyenlően sértő és sértett levén, határoztatik,

hogy közöttük lovagias párharc fog dönteni;

minthogy azonban a sérelem tárgya nem főbenjáró ügy, és így véres kimenetelre nem jogosított; annál fogva sem szuró, sem vágó, sem öklelő, sem zúzó fegyverek kezeikbe nem adatnak, hanem

mind a két fél öldöklő szerszámok nélkül, könnyű szövött ruhában fog megjelenni a küzdőterén, és mindegyiknek kezébe adatik a heroldok által — egy zsák.

A melyik a másikat a zsákba bele tudja huzni, az ellenfelét oda viheti a sértett urleány lábaihoz, s

addig a zsákból ki nem bocsátandja, valamig a legyőzött hazugságát ott be nem vallja és ünnepélyesen meg nem követi a sértettet."

Ez volt a király és a lovagkör határozata.

(Folyt. köv.)

A stracenai sziklaut.

Hazánk egyik legszebb része a Szepesség, mely magába öleli a Poprád és Hernád regényes völgyeit s a Tátra méltóságos ormaitól kezdve Gölnitzig terjed; sőt egy kis darabja az ország határait képző Kárpátokon is keresztül nyulik Bialkáig és a fehér Dunajec folyóig.

E megyéhez hajdanában 24 város tartozott, ezek közül azonban azon idő alatt, míg a lengyelek kezében zálogban valának, tizenegy faluvá süllyedt. Később a tizenhárom szepesi városhoz még más hármat csatoltak s ezek valának a szepesi korona városok. A megye déli részét azon járások képezik, melyek réz- és vasbányáikról, üveggyárakról, vashámorok, sodronygyárak és ásványos forrásaikról nevezetesek. Itt van Teplienél egyszersmind Magyarország legrégebbi papirmalma.

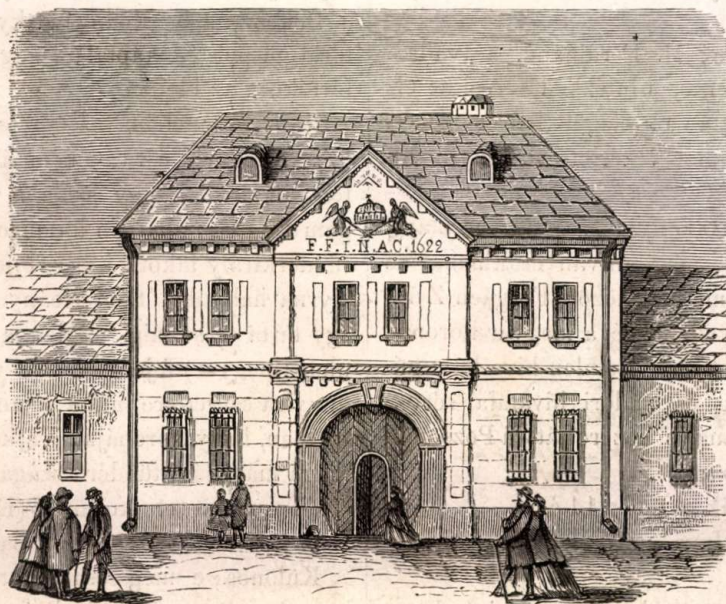
A Tátra ormait s az ezek lábánál elterülő Tátra-

Füredet, vagy németesen Smekszet, az olvasó leírások- és rajzokból, részben pedig saját tapasztalata után is untig ösmeri, s így csak futólag említjük még meg, hogy Bélán főzik a legkitünőbb fenyőbogyó pálinkát (boróvicskát), Durandon készílik a legkitünőbb sajtot, Krompach híres mézéről,

Javorinanagy vashámoráról, Kapsdorf közelében van azon három barlang, melybe a szepesiek családjaik és nyájaikkal a tatárok pusztításai elől menekültek s Haligócon igen szép csepegőkő-barlangot láthatni sat.

De az idevaló szorgalmas lakosok a Szepesség természeti szépségeit még kitünő műutak készítésével is elősegítették, s ezek közül a

stracenai sziklaut, mely hatalmas, a völgyet elzáró gránittömbökön keresztül van vájva — oly nevezetesség, melyet olvasóinknak ime rajzban is bemutatni érdemesnek tartunk.

A magyar korona tartási helye N.-Szombatban. (Ered. r. u. Haske.)

Szent koronánk őrzési helye Nagy-Szombatban.

Számos nép bir nemzeti kincsessel.

Ennek sorsán osztozik önmaga, ennek viszonyosságai e nép történelmének képezik lapjait; e kincshez ösztönszerű, rejtélyes vonzalommal ragaszkodik, mintha csak birtoka lenne jövő nagysága s szerencséjének talizmánja.

A római féltékenyen őrzé Mars pajzsát Capitoliumában, Izrael népe diszsátorban hordá magával Áron vesszejét, a trójaiak fellegvárunkban tar-

togták „az üdvhozó Pallas“ képét s Nagy Sándor, mint valamely nemzeti ereklyét őrizteteté Homer munkáit a dísz-szekrényben, melyet ellene, Dárius király birtokából magához ragadott.

Ily nemzeti kincse a magyarnak: szent koronája.

S ép mivel *nemzeti*, sorsa és története: válság és viszontagság.

Midőn 1205-ben Constantia, a trónvágyó ki-